Ábrahám Erika

Imperia vasárnap

ha lenne húsvér egy is misztériumtól mentes
nem kérdezne hogylétem felől nem becézne
nem vinne hátán a démonerdőn keresztül
sugárzó köldökömre sem tenné kezét
nem érne szememen át az égi révbe

feszültségoldást akarna könnyen
ahogy a ház sarkánál fordulnak el
a realitásba ahogy a nyak csigolyája
gördíti előre néző tartásba a fejet
a homloklebenyt magyarázkodásba

az étel ízét adnám egy ölelésért

Imperia és a prioritás

ünnepnapon szmájlit küldenek
karanténba máshová húzódnak el
kiült bútorrá tárgyiasulnak
elhordják így is a csípők dühét

várakozás nélküli tél jön
enyém fenekestül a ház
kifordult fehérneműm
nincs miért betakarnom

megkívánom olykor nőik arcán
az egyetlenséget én törlöm el
azt hazudom hogy nekem könnyebb